

Lili era un pui de girafă: cea mai tânără girafă din savană. Avea pete frumoase și rotunde ca niște farfurii, ochi mari și curioși și picioare lungi și subțiri. Însă toate celelalte girafe erau mai înalte decât ea. MUUULT mai înalte.

— Când voi crește și eu mare? întreba Lili în fiecare dimineață.
— Răbdare, îi răspundeau părinții. Gâtul tău va crește când îi va veni timpul.

Dar Lili nu avea răbdare. Ea voia să ajungă ACUM la frunzele succulente din vârful copacilor. Celelalte girafe mâncau numai de acolo. De ce nu putea și ea?

— Mi-e FOAME! se plângea Lili, în timp ce stomacul ei făcea GRRRR-GUUUUR!

Așa că Lili se hotărî să ia problema în propriile picioare. Avea un plan. De fapt, avea cinci planuri!

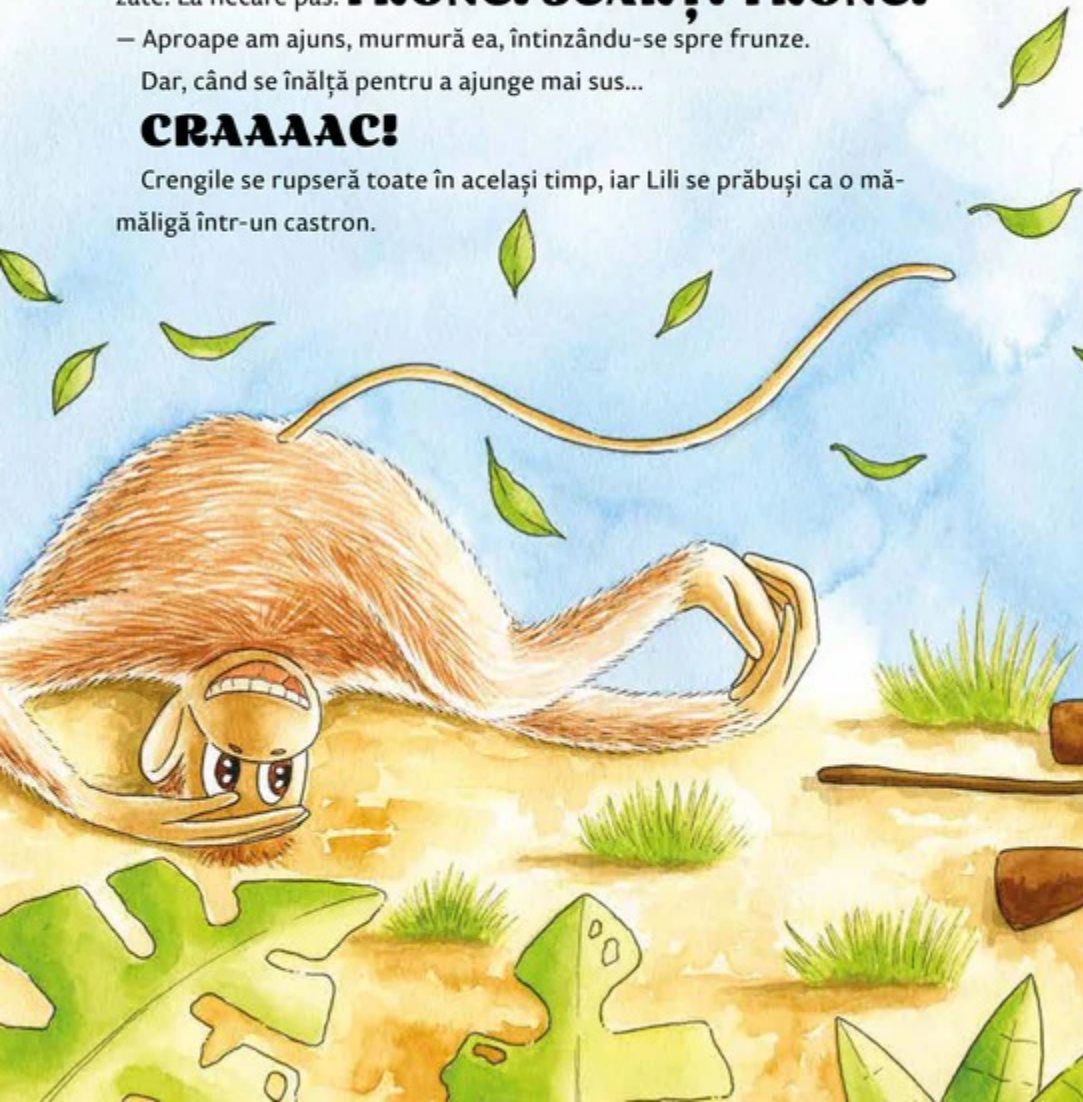
Se apropie de copac, clătinându-se periculos pe picioarele improvizate. La fiecare pas: **TRONC! SCĂRȚ! TRONC!**

— Aproape am ajuns, murmură ea, întinzându-se spre frunze.

Dar, când se înalță pentru a ajunge mai sus...

CRAAAAC!

Crengile se rupseră toate în același timp, iar Lili se prăbuși ca o mă-măligă într-un castron.

ZDRANG! PLEOSC! ZBANG!

Ateriză cu botul direct într-o baltă de noroi, cu picioarele înfășurate în liane și crengi rupte, arătând ca un cadou împachetat în grabă.

Maimuțele râdeau așa de tare încât unele căzură din copaci.

— Planul 1: EȘUAT, oftă Lili, încercând să-și elibereze picioarele din încurcătura de liane și lemne. Dar măcar s-au distrat maimuțele.

